

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

het verhaal van de klepperende moor

eens kwam er op een zondag de vader van een van mijn leerlingen naar de oude brouwerij scheef-geparkeerd stond zijn wagen voor onze poort zo radeloos was hij door een verkeerd vooruitzicht zat hij letterlijk in benarde papieren met zijn zaak: zo hij voor maandag negen uur een schuld niet had betaald zou de deurwaarder beslag komen leggen op een deel van zijn goederen

over welke som het ging? ik schrok: het ging over... honderdduizend frank

zijn zoon had hij meegebracht die zei geen woord maar keek mij in zijn stilzwijgendheid hartverscheurend-hoopvol aan hij was het zo vernam ik achteraf van de moeder die zijn vader de raad had gegeven na zijn slapeloze nacht naar viersel te rijden de brouwerij is al vaker gebleken een altijd-open hulpbiedende plaats te zijn op dagen dat alle diensten zijn gesloten zoals onder het weekend & in verlofperiodes

ik aanhoorde zijn noodkreet maar wist niet hoe de man te helpen we zaten zelf in viersel zo in geldnood...

op hetzelfde ogenblik kwam een zuster-directrice het erf op zij kende ons goed & kwam nog eens goeiendag zeggen zei ze die haar wagen stond buiten netjes-recht naast die schuine geparkeerd

in de eerste jaren van het leven in de brouwerij was er langsheen de koestal zowaar nog een geplaveide parkeerplaats

daar waar nu het grasperk met de drie lindes is gekomen

omdat het zondag was hadden de andere bewoners het bakhuis als gereed gezet voor het verhaal van brood & wijn ik vroeg vader & zoon plus de zuster of ze niet wilden meekomen daarna kon ik des te beter tijd voor hen maken

(vervolg volgende week)

Luc Versteyleen

546

Jona (vervolg)

Jona vlucht voor de opdracht van God. Tijdens de zeereis ontstaat er een storm. De opvarenden beschouwen Jona als de oorzaak van dat onheil. Daarom wordt hij overboord gegooid.

Jonas in de buik van de walvis

'De HEER liet Jona opslokken door een grote vis. Drie dagen en drie nachten zat Jona in de buik van de vis. Toen begon hij in de buik van de vis tot de HEER, zijn God, te bidden.' (Jona 2,1)

Er is al veel te doen geweest over die 'grote vis'. In sommige vertalingen, en in sommige gezegden is de vis een walvis. In de Middellandse Zee komen geen walvissen voor; bovendien bevat de keel van een walvis een soort zeef waardoor hij wel kleine plantaardige en dierlijke organismen als plankton en visjes kan verzwelgen, maar geen mensen. De tekst heeft het over 'een grote vis', een zeedier. Erik Eynikel omschrijft het als 'het chaosmonster van de oerzee' of 'het symbool van de onderwereld'.

Terwijl Jona zich in die vreemde situatie bevindt, bidt hij tot Jahwe. Die poëtische tekst heeft de vorm van een psalm, waarin doorschemert dat de auteur al weet heeft van zijn aanstaande verlossing. En inderdaad: het laatste vers van het tweede hoofdstuk luidt: 'Toen, op bevel van de HEER, spuwde de vis Jona uit op het land.' (Jona 2,11)

In het N.T. wordt door Matteüs en Lucas gezinspeeld op het verhaal van Jona als een voorafbeelding van Jezus' verrijzenis na drie dagen. 'Toen er steeds meer mensen toestroomden, zei hij [Jezus]: "Dit is een verdorven generatie! Ze verlangt een teken, maar zal geen ander teken krijgen dan dat van Jona. Zoals Jona een teken was voor de inwoners van Nineve, zo zal de Mensenzoon een teken voor deze generatie zijn. (...) Op de dag van het oordeel zullen de Ninevieten samen met deze generatie opstaan en haar veroordelen; want zij hadden zich bekeerd na de prediking van Jona, en hier zien jullie iemand die meer is dan Jona!' (Luc. 11,29-32; zie ook Mat. 12,39-41)

Uiteindelijk is een gelijkaardig oeroud volksverhaal als dat van de Bijbelse Jona terug te vinden in veel culturen:

Sumerië, India, Polynesië. Of er rechtstreekse beïnvloeding is geweest, valt niet uit te maken.

Weerstand tegen de vermeende roeping heeft men 'het Jonascomplex' genoemd. Het kan beschouwd worden als een mogelijk element in de inwijdingsriten bij bepaalde stammen in Afrika, bij de chamanen in Lapland of bij de hindoes.

De opsluiting in de buik van de vis mag dan niet gezien worden als een straf; veeleer als een geschenk: Jona wordt immers van de verdrinkingsdood gered. Bovendien gaat hij dieper nadenken over de zin van het leven, over zijn geloof, over zijn angst voor de dood.

Dit verhaal is in de loop van de geschiedenis een beeld geworden van Israël dat weigerde om 'wet en profeten' over te dragen op niet-joodse volkeren (Nineve). Door zijn te enge opvattingen werd Israël, zo beweert de Bijbel, gestraft (Babylonische gevangenschap).

BART MESOTTEN

Johan Kelders

Geloof

Dakloos

„Heb je wat?“
Ik geef de man een euro.
Ik heb zelf niet veel, maar dat doet er niet toe.
Hij heeft het harder nodig dan ik.
De honger en armoede stralen er vanaf.
Hij lijkt me een verdoolde.
Iemand die al heel lang op weg is.
Van stad naar stad, van land naar land.
„Waar kom je vandaan?“, vraag ik.
Maar hij verstaat me niet.
Hij lacht alleen maar en bedankt me nog steeds voor de euro.
Opeens rukt hij een kruis uit zijn zak.
„Dit is mijn God“, mompelt hij.
Hij gebaart dat ik Hem moet aanraken.
Even beroer ik zijn gezicht.
Hij legt zijn vinger op de mijne.
We beroeren nu samen zijn God.
Bedankt, schitteren zij ogen.
„Nee, jij bedankt“, mompelt ik.
De eenvoud van zijn geloof beurt me op.
Er komt geen woord of ritueel aan te pas.
Een simpele aanraking is genoeg.

UIT DEN GROOTEN VOLKSKALENDER VAN PAUL VAN ZUMMEREN

In de week die voor ons ligt, komen er niet zoveel dagweerspreuken voor, wel een heleboel gebruiken. De weinige weerspreuken situeren zich rond de feestdag van Hilarius (14 januari) en Paulus (15 januari).

De volkskalender beweert dat je maar eens goed naar het weer van vandaag moet kijken, want:

GEEFT HILARIUS ZONNESCHIJN DAN ZAL HET WELDRA KOUDER ZIJN

Het is inderdaad zo dat "den grooten volkskalender" ons nu een vrij koude periode voorspelt die gedragen wordt door de drie zogenaamde "harde koppen". De eerste harde kop is Paulus die morgen op de kalender voorkomt:

SINTE PAUWEL IS DE EERSTE DER DRIE HARDE KOPPEN

De twee andere zijn Sint-Antonius (17 januari) en Sint-Sebastiaan (20 januari). Op 15 januari – morgen dus – stapt men uit de zes donkere weken van Kerstmis. Dat werd dan ook volop gevierd. Zo werd een extra kaarsje gebrand en moeder bakte traditionele koeken. Ze gebruikte daarvoor boekweitbloem, eieren, een klontje boter en Franse gist. Het was vroeger het moment waarop de echte armen langs de huizen trokken om iets mee te snoepen van al dat lekkers dat binnen bereid werd. Ze meldden zich aan de deuren met volgend rijmpje:

ACH HERE GOD, WAT BEN IK BLIJ DE SLECHTE WEKEN ZIJN VOORBIJ MOEDER BAKT EEN WAFEL EN ZET DE FLES OP TAFEL EN ZINGT VAN KERRE-KERREKOE EN HOU HET DEURKE VOOR MIJ NIET TOE

KRISTIEN VAN ZUMMEREN